

Rom 8, 31

31: Hva skal vi da si til dette? Hvis Gud er for oss, hvem kan da være imot oss?

Her stopper så Paulus opp i stille, ærbødig ettertanke, og ser tilbake på den veldige trøstens grunnvoll han nå har forkynt. Så spør han: "Hva skal vi da si til dette? Hvis Gud er for oss, hvem kan da være imot oss?" Han har vist oss den urokkelige grunnvullen i all sin rike og brede trøst, som gjør at det ikke er noe som kan skade. Alle ting må virke sammen til det gode for dem som elsker Gud. Helt fra begynnelsen av dette brevet har han vist oss Guds evige nådes beslutning om hvordan vi skulle bli frelst. Han har vist at på samme måte som synden, døden og fordømmelsen kom over oss "ved det ene menneskes ulydighet", slik skulle vi også frelses "ved den enes lydighet". I dette kapitlet har han talt om alt Guds barn mottar i frelsen: deres frihet fra all fordømmelse, at Ånden bor og virker i hjertene deres, deres barnekår og arverett hos Gud, Åndens hjelp i all deres skrøpeligheit osv.

I tillegg til alt dette har han i de tre versene foran dette, kort sammenfattet alt sammen i en skinnende kjede av Guds nådehandlinger. Først det evige målet han hadde med vår frelse, slik vi nettopp har nevnt. Dernest at han fra evighet av kjente alle mennesker, og som han så grunnet sin forutbestemmelse på. Den som så nødvendigvis blir fulgt opp med at han også kaller, rettfærdiggjør, og til sist forherliger dem han på forhånd kjente og likeså forutbestemte. Slik har Paulus, trinn for trinn, ført oss opp til det øverste på denne himmelstigen. Og da ser han seg om, på alt som i det hele tatt kunne tenkes å bekymre. Og med bakgrunn i all denne Guds nådes rikdom, spør han så: "Hva skal vi da si til dette? Hvis Gud er for oss, hvem kan da være imot oss?"

Hva skal vi da si til dette? dvs. hvilken slutning skal vi trekke av alt dette? Hva skal vi bruke alle disse trøsterike løftene til? Og Paulus gir oss også straks svaret på spørsmålet, men gjennom spørsmålets sterke uttrykksform: "Hvis Gud er for oss, hvem kan da være imot oss?" Apostelens uttrykk: "Hvis Gud er for oss" uttrykker ingen som helst tvil, men tvert imot en konklusjon: Når det er slik, eller: ettersom Gud er for oss -, noe som jo var bevist i alt det han hadde forkynt ovenfor. Og med hele dette spørsmålet vil Paulus ha sagt: Når nå den store, allmektige Gud er vår venn, og har besluttet å gi oss en evig frelse, så kan ingen ting i hele verden hindre denne Guds nådes rådslutning, eller skille oss fra Kristi kjærlighet. Mange forferdelige fiender vil nok komme til å kjempe mot oss. Men de kommer ikke til å kunne utrette noe. Det er dette som ligger i setningen: "hvem kan da være imot oss?"

Dette kan være ganske lett å tenke og sitere, - men dermed har vi ikke oppnådd det utbyttet vi skulle ha av dette. Nei, her er det ikke nok med sindige tanker og ord. Vi må nå fram til en dyp og stille erkjennelse av denne usigelige trøsten som ligger i dette at Gud er for oss, Gud er vår venn, og de løftene vi har sett for denne trøsten. Ja, det kreves ennå noe mer: Gud må selv gi oss nåde til dette.

Derfor vil vi gå ennå dypere inn i de løftene vi har sett, for at vi kan ha vissheten om at Gud er for oss, og virkelig vil gi oss frelse og evig liv. I v. 28 sa ikke Paulus bare det samme som her, at ingen ting "kan være imot oss". Han sa at for Guds venner måtte "alle ting virke sammen til det gode". Der antydte han ganske kort de dype grunnsannhetene til dette salige forholdet, når han talte om en Guds rådslutning og at de etter denne rådslutning er kalt.

Når det gjelder denne Guds rådslutning, ser vi, spesielt av Ef 3: 11, 1: 4 og 2Tim 1: 9, både at med denne Guds "rådslutning" menes Guds allmenne nådes rådslutning om å frelse menneskene gjennom sin Sønn. Men vi ser også at dette var en evig rådslutning, at han "utvalgte oss i ham før verdens grunnvoll ble lagt". Hvis vi nå, på grunn av all vår synd, skulle ha vanskelig for å tro at Gud vil være god og nådig mot oss, da bør vi stoppe opp for dette: Da han i sin evige kjærlighet besluttet å frelse oss gjennom sin Sønn, ja gjøre oss til hans brødre og medarvinger, så visste han meget vel hvor fortapte syndere vi kom til å være! For det var jo just på grunn av vår synd at han besluttet å gi oss sin Sønn, og frelse oss bare ved ham. Derfor kan ikke all vår synd og uverdighet nå få ham til å oppgi dette han i sin kjærlighet på forhånd hadde bestemt.

Skulle Gud noen gang ha vært innstilt på at de som tror på hans Sønn skulle tilregnes syndene sine? Skulle han noen gang ha vært innstilt på å behandle dem etter loven, og på grunn av syndene deres ikke være nådig mot dem? Da ville han jo aldri ha tatt denne beslutningen om å gi oss sin Sønn, og rettferdiggjøre og frelse oss gjennom ham. For, som vi allerede har sagt, så så han jo allerede på forhånd hvordan det falne menneske ville bli. Går du og tenker på at Gud ser syndene dine, og av den grunn vil forkaste deg? Da må du tenke etter; om han vil forkaste sin evige rådslutning og sin elskede Sønn, som han selv har gitt for å være vår rettferdighet og stedfortreder. Nei, sin evige rådslutning og sin egen Sønn som han gav som vår stedfortreder, vil han nok aldri angre på, eller forkaste. Dette var den første årsaken som gjør at Paulus trekker slutningen: Gud er for oss. Det ser vi også av det han straks tilføyer i neste vers: "Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav (ofret) ham for oss alle, hvordan skal han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?"

Men Paulus har også sagt at vi er "kalt" etter det han på forhånd hadde bestemt. Kjenner du nå på din synd, så du frykter at Gud ikke vil være nådig mot deg. Men samtidig har du ennå ditt eneste håp i Kristus? Da beviser jo dette at du også er blitt kalt til hans nåderike. For i den tilstand vi er før Gud har begynt å kalle oss, da er vi helt døde i all vår synd og spør ikke etter Kristus i det hele tatt. Men hvis Gud har kalt deg til sin nåde mens du ennå var en Gudsforakter og lå død og selvsikker i alle dine synder, da er det jo ganske logisk at han ikke vil se på syndene dine, eller forkaste deg på grunn av synd. Hvorfor skulle han vel da ha kalt deg til sin nåde, hvis han fremdeles ville forkaste deg på grunn av syndene dine? For han visste jo på forhånd hvordan du er! Hvis han noen gang skulle tenkt på å behandle deg etter dine synder, så hadde han aldri kalt deg til sitt nåderike. På denne måten kan selv bare det kallet du har mottatt, være det største trøst og bevis på Guds urokkelig nåde og omsorg.

Og når det gjelder hvor stor denne Guds nåde er, så tilføyer Paulus at de han kjente på forhånd (de han visste ville ta imot kallet Joh 6: 64) "dem har han også forutbestemt til å bli likedannet med sin Sønnns bilde". Ja, dem har han også både rettferdiggjort og herliggjort (v. 29, 30). Kan du ikke da tenke deg hvor høyt Gud må elske slike, og hvor omsorgsfullt han også vil forsvare og beskytte dem? Tenk, når Gud har gjort oss rettferdige, da har vi ikke en menneskelig rettferdighet, men selve "Guds rettferdighet" (2Kor 5: 21). Da er vi jo ikke bare rene fra all synd, i Guds øyne. Men også hellige og herlige i Kristus. Og når Gud har bestemt oss til å bli likedannet med hans Sønnns bilde, da kan vi forstå hvorfor det kan sies noe slikt i Skriften, som at vi rett og slett er "hans lyst", ja hans "øystener". Da må nok sikkert og visst Gud være for oss. Da elsker han oss nok på det inderligste, og vil gi oss det sterkeste forsvar og beskyttelse.

Men så er jo forholdet at dette har vi "bare" i Guds ord. I våre trange og vantro hjerter er det annerledes. Når vi ikke lenger har øyner og hjerter festet på slike herlige Guds ord, da vendes blikket mot oss selv: Om vi av oss selv kan behage Gud. Som om Gud skulle ha sagt at han elsker oss på slike forutsetninger: at vi er rene, er hellige og gode i oss selv. Skriften derimot er jo full av vitnesbyrd om at vi rett og slett er "solgt under synden", at "intet kjød blir rettferdiggjort for Gud ved lovgjæringer", og at Herren Gud bare på grunn av synden gav sin Sønn for å gjøre oss rettferdige i ham. Men også i dette er vi avhengige av den gaven som heter tro. At vi tror det Gud har gjort og sagt, og anser det for langt større enn alt det vi kan se og kjenne hos oss selv. Bare på den måten vil vi kunne overbevises om at "Gud er for oss". Og da vil vi også få se at han elsker og omslutter oss med en uendelig kjærlighet og trofasthet, - akkurat slik som vi er.

Men "hvis Gud er for oss", sier Paulus, "hvem kan da være imot oss?" Her må vi da kanskje tenke etter litt; hvem som kan tenkes å være imot oss, og hvem han er som er for oss. "Mot oss" stiller ganske visst en forferdelig hær opp. Det er ikke kjøtt og blod, men "maktene, myndighetene, verdens-herskerne i denne tidsalders mørke, ondskapens åndelige hærskarer i himmelrommet" (Ef 6: 12). Og i tillegg; verden i alle dens utgaver, og vårt eget iboende forderv. Så kan vi føye til: samvittigheten som anklager oss, og lovens trusler. Likeså bitre hendelser, sorg og lidelser, og til slutt døden. Hvordan skulle vi selv kunne stille opp mot alle disse fiendene? Men mot alle disse stiller apostelen bare én eneste som er for oss - "Gud er for oss" sier han. Bare Gud er sitt folks beskyttelse. Bare Gud! Men for hedningen i hjertet vårt fortoner dette seg å være lite nok - "bare Gud!" sier han. Hvor er Gud? Jeg ser ham ikke! Han er så skjult.

Men ble øynene åpnet på oss så vi kunne se, skulle vi nok tvert imot utbryte: Har jeg bare Gud på min side, da har jeg ikke bruk for å vite mer. Hvis Gud er for oss, hvem kan da være imot oss? Den store og allmektige, himmelens og jordens Skaper og Herre, som "har målt vannene med sin hule hånd og målt ut himmelen med sine utspente fingrer og samlet jordens muld i skjepper og veid fjell på vekt og hauger i vektskåler". Hvis han er for oss, hvem kan da være imot oss? Det burde vel ikke være noe som var sikrere enn akkurat dette. Hvor mange og sterke fiendene våre er, og hvor elendig vår egen svakhet enn måtte være, så kan likevel ingen ting være imot oss, eller gjøre oss noen virkelig skade, - når Gud er for oss!

Tenk, han er for oss! Han som slo hele Egyptens land, bare for å forløse sitt trellbundne folk. Han som befalte Rødehavet å åpne vei for dette folket, og klippen å gi dem vann. Han som var med Daniel i løvehulen, og bød de utsultede dyrene ikke å røre ham. Han som var med Daniels tre venner i den glødende ovnen, og bød ilden å ikke skade dem. Hvis han er for oss og med oss - hvem kan da være imot oss? Når engelen sa til Gideon: "Herren er med deg!", da hadde Gideon nok. Når Herren talte til Israel, til Moses og til Josva, og sa: "frykt ikke, jeg er med deg!" da hadde de nok. Men når en kristen ser han er omringet av mange fiender og vanskeligheter, da fristes han ofte til å si som Elisas' tjener: "Å, min herre, hva skal vi gjøre?". Men da burde vi også ta imot samme svaret som Elisa ga denne tjeneren: "Frykt ikke! De som er med oss, er flere enn de som er med dem" (2Kong 6: 15-16). Og Herren selv sa til Paulus: "Min kraft blir fullendt i skrøpelighet". Det er denne Herrens måte å regjere på, profeten taler om med disse ordene: "Dem skrøpeligaste bland dem skall på den tiden vara såsom David, ock Davids hus skall vara såsom ett gudaväsen, såsom Herrens ängel framför dem" (Sak 12: 8).

Hvor mange og store våre ytre og indre fiender enn måtte være. Hvor inderlig svake vi selv måtte kjenne oss. Hvor mørkt det enn måtte se ut, til at vi skulle kunne komme lykkelig igjennom til Guds herlighet -. Så burde vi likevel bare feste blikket på Gud, på hans kjærlighet, trofasthet og makt, og ennå trøste oss med Josva og Kalebs ord: "Dersom Herren har velbehag i oss, så fører han oss inn i dette landet og gir det til oss" (4Mos 14: 8). Slik må vi kunne regne med at det samme gjelder oss, på grunnlag av all Guds fullkommenhet. Men i det følgende er det først og fremst Guds kjærlighet og Kristi fullkomne forsoning, Paulus tar fram som hovedgrunnlag for vår trøst. Aller først peker han på Guds store kjærlighet.